

NOČNÝ SPEVÁK

Prešlo niekoľko týždňov, čo lišiak prichýlil jazveca vo svojej nore. Hoci mal spolubývajúceho, raz večer sa cítil osamelo. „Je načase, aby som spoznal nejakú líščiu slečnu,“ pomyslel si. A veru nelenil a vybehol

zo svojej nory. Na oblohe svietili hviezdičky a lišiak si odhodlane vykračoval s plánom očariť líšku, ktorá bývala neďaleko. Zrazu zavetrl silný smrad: „Stádo diviakov! Nemali asi čo žrať a tak opäť prišli do nášho lesa,“ zahundral si. „Ešte šťastie, že nie je jar. Ak by som ich náhodou stretol, diviачica by ma určite začala naháňať ako zmyslov zbavená.“

„Stoj besná líška! Nepribližuj sa,“ ozvalo sa z kríkov. Lišiak poslúchol a čakal, čo sa bude diať. Z kríkov vystúpila namosúrená diviачica, pričom lišiak nelenil: „Tak v prvom rade nie som líška, ale lišiak a v druhom rade besnotu nemám.“ „Dobre, dobre, uznávam. Ak chcem chrániť svoje stádo, musím byť pripravená na najhoršie,“ snažila sa miernejším tónom obhájiť diviачica. „My ale takto v našom lese nežijeme. Snažíme sa navzájom si pomáhať, nie starať sa len o seba,“ oponoval lišiak. „Stromáček by ti objasnil, že vzájomná pomoc je dôvod, pre ktorý sme sa narodili.“

„Ten tvoj kamarát asi nezažil, že by na neho útočili vlci alebo poľovali ľudia,“ argumentovala diviачica. Na to sa lišiak hrdo naježil: „Rieši dôležitejšie problémy. Náš les nám ľudia ničia a on nám buduje nový domov. Nemusel by to robiť, ale on je skrátka taký.“ „Naozaj? Kde ho nájdem?“ „Vráti sa o pár dní. Poslal nám odkaz cez čarovný kameň,“ stihol ešte odpovedať lišiak a potom sa rozbehol ďalej cez les.

Keď dobehol k nore líšky, začal rozmyšľať: „Čo ak už spí? Asi by nebolo vhodné hlučne ju zobudiť. Mohol by som jej zaspievať. Veď som celkom dobrý spevák.“ Keď lišiak spustil svoj koncert, jeho spev sa niesol široko-ďaleko. Dokonca ho začula aj sojka a aj veverička, ktorá vo sne počítala svoje oriešky. Zajac si zapchal uši labkami, aby mohol ďalej spať. Veverička uzavrela svoj vchod do domu sušeným hríбом a pritom len neveriacky krútila hlavou. Vlk, nakoľko mal hudbu rád, sa do nočného spevu rád pridal.

Dvojhlas lišiaka a vlka sa líške veľmi páčil. Nevybehla však z nory hneď, ale ďalej sa tvárila, že spí. Po niekoľkých piesňach sa napokon rozhodla vyjsť z nory von: „To je mi

ale návšteva. Prečo takto v noci vyspevuješ?“ „Chcel som ti dať spevom najavo, že chcem s tebou tráviť viac času. Budem ti so všetkým pomáhať a ochraňovať ťa.“ „Lišiak, lišiak, keby som ťa nepoznala, aj by som ti uverila,“ zasmiala sa líška. „Ale som rada, že si prišiel. Už buď prosím ticho, aby zvieratká v lese mohli spať. Ak chceš, môžeme ísť spolu na nočnú prechádzku.“

Ako sa tak líška s lišiakom prechádzali lesom, opäť zacítili diviачí smrad. A neboli jediní, koho diviaky zaujali. V diaľke sa totiž objavil vlk. Dobre vedel, že v stáde sa nachádzajú aj mladé diviачičky, ktoré sa od matky ešte neosamostatnili. Ak by sa mu podarilo stádo rozohnať, ľahko by sa dostal k chutnej večeri. „Mali by sme diviakov varovať. Vlk sa chystá na lov,“ zašepkal lišiak a dodal: „Ale ako?“ Líšku pohotovo napadlo: „Zaspievaj pesničku o vlkovi!“ „Výborný nápad,“ pochopil jej myšlienku lišiak a začal hlasno predvádzať svoje spevácke kvality. Diviaky zbystrili pozornosť, zomkli sa k sebe a začali funieť. Vlkovi bolo jasné, že moment prekvapenia stáda prepásol, a tak sa k lišiakovmu spevu radšej pripojil a pomaly odišiel.

